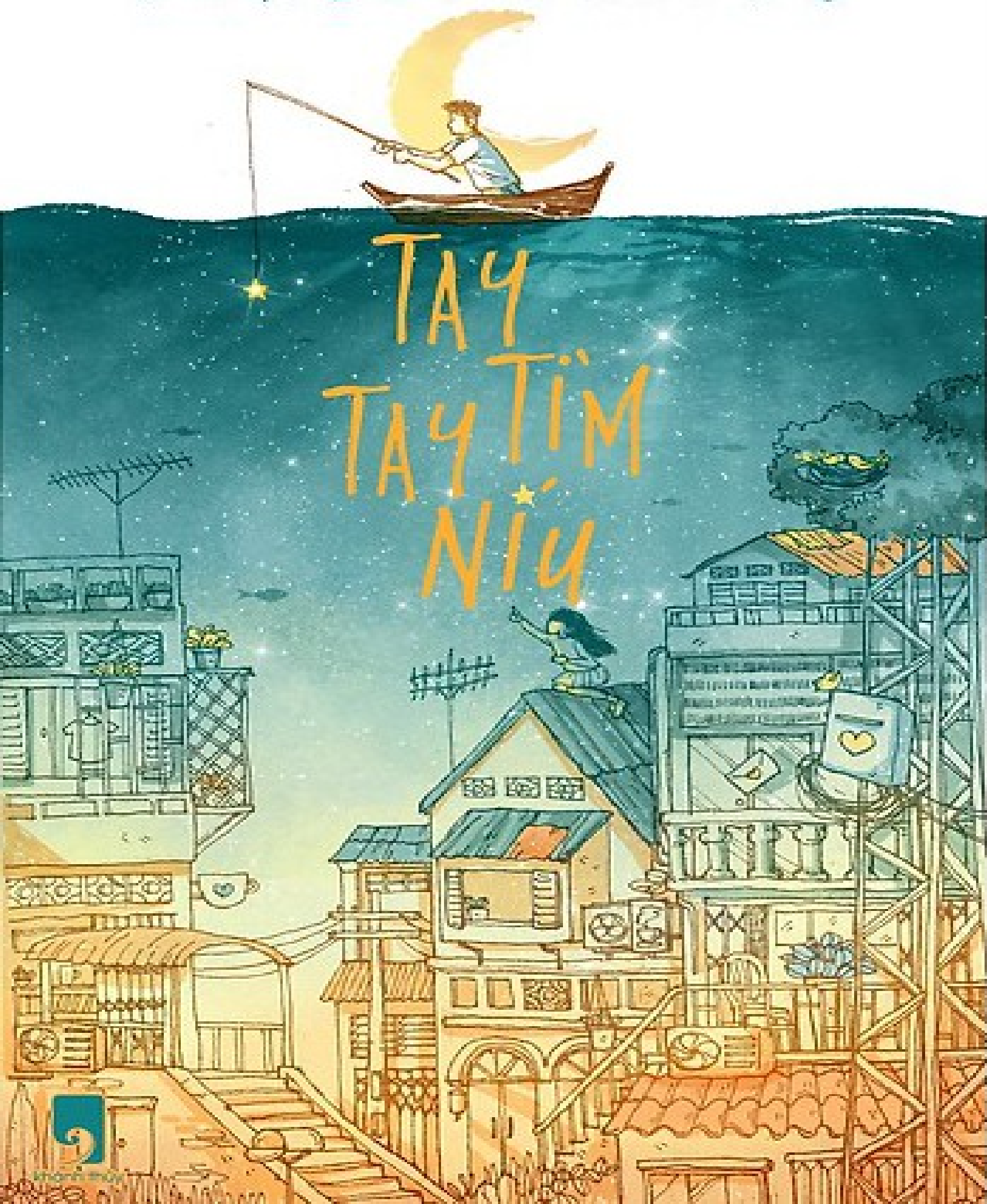

HAMLET TRƯỞNG

Mục lục

Phần 1: Sóng - Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Phần 1: Sống - Chương 1

A house is not a home
Ngôi nhà không phải là một mái ấm

A chair is still a chair
Even when there's no one sitting there
But a chair is not a home
And a house is not a home
When there's no one there to hold you tight
And no one there you can kiss goodnight...

Chiếc ghế vẫn sẽ là một chiếc ghế
Ngay cả khi không có ai ngồi đó
Nhưng chiếc ghế ấy không phải là ngôi nhà
Và ngôi nhà sẽ không còn là mái ấm
Khi không có ai ở đó
Để ôm ta thật chặt
Và không còn ai ở đó
Để ta có thể hôn chúc ngủ ngon...
(Burt Bacharach and Hal David)

Khi một ai đó treo status "home sweet home!", ta biết họ đã trở về sau một chuyến đi, hoặc sau một ngày dài. Có những ngày ta rất muốn rời bỏ Sài Gòn, đi đến một nơi thật xa, tìm cảm giác mới và quên đi phiền muộn. Nhưng đến khi đi xa, ta lại thấy canh cánh

trong lòng nỗi nhớ nhà và muốn được trở về...

Nhưng...

"Mái ấm" khác với một "ngôi nhà". Khác nhiều lắm...

Nếu ta chỉ suốt ngày ở ngoài đường, lầy cớ làm việc nhiều mà quên đi việc chăm sóc gia đình. Ta quên hỏi ba xem có khỏe không, quên mua cho mẹ một món đồ đã hứa từ lâu, quên vợ mình cần một bữa được nấu cho chồng ăn, quên chồng mình muốn được xoa lưng khi ngủ, quên các con muốn được cùng làm bài tập thủ công... Ta than bạn, để "lờ" đi cái trách nhiệm hoặc đơn giản là đẩy trách nhiệm đó cho một thành viên khác trong gia đình. Thì nơi ta trở về, là một ngôi nhà, chứ không phải một mái ấm.

Nếu ta dễ giận hờn, oán trách lên ngôi. Quên mất đi lòng vị tha sẽ là nơi tình yêu được bảo vệ, chỉ nghĩ đến cảm giác của mình mà không nghĩ đến người ấy cần gì. Ta không chia sẻ những khoảnh khắc gần gũi ấm áp cùng nhau, ta lỡ mất những kỷ niệm lẽ ra phải in sâu trong từng góc của căn phòng, ta không dám dũng cảm nói lời xin lỗi, để một ngày người ấy phải ra đi... Thì nơi ta trở về, một mình, sẽ là một ngôi nhà, không phải một mái ấm

Khi ta ở chỉ là nơi đất ở

Khi ta đi đất bỗng hóa tâm hồn...

(Chế Lam Viên)

Câu thơ quen thuộc như lời nhắc nhở, một ngôi nhà sẽ trở thành một mái ấm, một khoảng sân trở thành một yêu thương, khi và chỉ khi nó mang trong đó một (hay những) tâm hồn. Tâm hồn của con

người, làm nơi họ sống từ những không gian, đồ đạc vô tri bỗng trở thành một cõi bình yên tuyệt đối.

Có một chiều, một anh bạn của tôi sau những lần làm ăn thua lỗ, đã quyết định tắt phone nghỉ khỏe tại nhà. Mỗi ngày anh đều dùng cơm vợ nấu, chơi đùa cùng con, và tiện tay sửa sang những góc hư hỏng trong nhà. Quá trình "lui về ở ẩn" đó, giống như một cách tự chữa trị. Khi con tim ta cảm thấy mình có một nơi bình yên, tâm hồn sẽ được chữa lành từ từ cho đến khi ta đủ mạnh mẽ để quay trở lại đại dương sóng lớn. Lúc đó, chúng ta sẽ thấy mình như đang được mái ấm ấy bảo bọc. Ta thấy ta dù lớn tướng vẫn nhỏ bé trong mắt ba mẹ mình, dù giỏi giang vẫn gãi đầu chịu thua những bài tập về nhà của con, hay tình cờ phát hiện ra một tài lẻ của ai đó trong nhà mà bấy lâu ta không có thời gian tìm hiểu.

Cũng có những đêm mưa, tôi nằm đắp chăn trong phòng nghe radio. Tiếng mưa lớn đì độp trên mái nhà, lòng tôi thất lại. Tự bản thân tôi trong những lần trời mưa mà chưa về nhà, lúc nào cũng thấy lạnh hơn gấp bội, cái cảm giác chơi vơi ngoài mưa gió đó chỉ có tấm chăn êm trong căn phòng nhỏ và tiếng tivi ai đó trong nhà bật xem giữa khuya mới lấp đi nỗi. Cũng vì vậy, sẽ thật tội nghiệp, cho những ai mưa gió không có chỗ để ngả lưng...

Hãy biến ngôi nhà thành mái ấm. Bằng cách học yêu lấy những gì trong ngôi nhà đó bằng một tình yêu thương chân thành.

Nếu ta đang phải sống xa nhà, hãy dành thời gian trở về mỗi khi ta bị tổn thương.

Thậm chí nếu ta chỉ có một mình, không có nơi quay về, ta vẫn có

thể chọn trở thành nơi quay về của ai đó...

Khi ta có một mái ấm sau lưng mình, ta chẳng còn ngại gì cuộc đời
giông bão. Trời mưa, ta chỉ cần về, cùng nhau đóng cửa tránh mưa,
chờ cho đến khi bão tan trời sáng...

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Chương 2

Âm thanh tuyệt vời nhất
Với nhiều người, tên của họ là âm thanh tuyệt vời nhất...
(Đắc Nhân Tâm)

Tôi nhớ những ngày còn học phổ thông trung học, có mục điểm danh khi học thể dục. Khi đọc đến tên ai, người đó sẽ hô: "Có!" để chứng minh sự có mặt của mình. Và cái tên, phi vật chất, trở thành đại diện của một con người.

Khi nghe đến cái tên thầy N., cả lớp khiếp sợ vì thầy rất khó tính. Đến nỗi cái tên đó vẫn gây ra nỗi khiếp sợ nếu một ai đó trùng tên với thầy.

Nghe đến tên cô K., cả lớp lại yêu mến và tưởng tượng ra hình ảnh một cô giáo dịu hiền.

Và hàng trăm cái tên danh nhân mà em đã học từ bao lâu nay, đó là những thanh âm cao quý mỗi khi em nhắc đến trong bài tập làm văn.

Nhiều người có thể mất tiền, người yêu, mất tất cả. Nhưng họ sẽ không thể đứng dậy nếu họ đánh mất tên mình. Dân gian gọi là thân bại danh liệt. Thân mà bại thì danh sẽ liệt, mà danh liệt thì thân cũng bại theo.

"Ôi! Anh T. ấy à, anh ấy lang chạ khắp nơi, chắc đang mang mầm bệnh, liệu mà tránh xa nhé!"

"Hả? Sao mà giao du với L.? Chuyên gia thiếu nợ đó, ham hố gì thứ bạn đó?"

...

Cái tên đại diện cho một khuôn mặt, giờ còn đại diện cho cả nhân cách của một con người. Những cái tên nghe rồi thấy êm tai, những cái tên nghe xong chỉ muốn chạy dài.

Cái tên chung của một tập thể cũng quan trọng như chính thân thể những người trong tập thể đó. Những lần báo chí đăng đích danh một đơn vị nào đó làm ăn gian dối, hay một nhãn hàng thực phẩm có chứa những chất độc hại, người dân sẽ tẩy chay và việc làm ăn của họ sẽ tuột dốc không phanh.

Nói vậy để hiểu, chúng ta cần có cái tên và trân trọng cái tên.

Lúc một đứa trẻ mới chào đời, bố mẹ chúng sẽ nghĩ về cái tên cho con. Họ muốn nó sẽ được gọi với một âm thanh êm ái, khiến nó tự hào và mọi điều tốt đẹp sẽ đến với nó. Chính vì cái tên là thứ mọi người rất trân trọng, nên nếu chúng ta muốn tôn trọng họ, phải tôn trọng từ cái tên.

Trong "Đắc Nhân Tâm", tác giả kể rất nhiều câu chuyện về những vị lãnh đạo doanh nghiệp mà họ có khả năng nhớ tên của những công nhân làm việc cho mình. Họ còn nhớ cả những hoàn cảnh gia đình của nhân viên và thường hỏi han chân tình. Điều đó khiến nhân viên

của họ cảm thấy được tôn trọng, sẽ hết lòng trong công việc và cũng thể hiện sự trân trọng với ông chủ của mình một cách đúng mực. Nếu bạn gặp một ai đó yêu cầu bạn viết hoa tên họ, hoặc là đặt tên họ vào đúng phần việc họ đã làm, thì có nghĩa là họ đang yêu quý và tôn trọng chính họ, chứ không mang một ý nghĩa trịch thượng nào khác.

Có lần đám nhóc trong nhà chúng tôi bật cười về một tiến sĩ có cái tên ngộ nghĩnh giống như một quân bài. Mẹ tôi cười bảo, cái tên đó có thể ngộ nghĩnh, nhưng họ lại sống rất có ích cho xã hội và học vị rất cao. Một con người có cái tên đẹp, nhưng không cố gắng trong cuộc đời, thì không thể so sánh với những người cao quý như thế này. Theo đó, một cái tên đẹp và đáng nhớ, là do chính con người làm nên.

Bạn không quý trọng cái tên mình, bạn có lỗi với những gì bạn đã làm ra. Vì bạn thấy vui khi người khác trân trọng cái tên mình, xin bạn cũng hãy trân trọng tên người khác.

Đừng đem tên của họ gắn với một điều đáng xấu hổ nào đấy, đừng bôi xấu, đừng xì xào sau lưng... Một người khi đã mang tiếng xấu, có khi đến chết cũng không thể thanh minh, điều đó còn liên quan đến gia đình, con cái của họ về sau.

Xin hãy giữ cho tên mình và giữ cho tên người khác sự trong sạch nhé!

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Chương 3

Đi một mình

Khi nghĩ về những người bạn đồng hành đã rời ta, ta cảm thấy cô đơn gấp đôi...

(Walter Scott)

Trong bộ phim "Chòm sao tình yêu" của đài truyền hình TVB ngoài những chuyện tình yêu, cảnh phim làm tôi nhớ nhất là cảnh Dương Di sau một lúc đi dạo cùng Mã Tuấn Vỹ đã ngồi bệt xuống đất. Hai người nói chuyện với nhau một hồi thì cô ấy khóc. Vừa khóc Dương Di vừa bảo rằng cô sẽ xem anh là người bạn tốt nhất suốt cuộc đời này mà không thể nào mất anh được. Vĩnh viễn trong lòng cô, với những gì đã được nhận từ anh, sẽ luôn cảm nhận rõ anh là người bạn quan trọng nhất. Đó là phút giây tình bạn trong lành nhất (trước khi nó bị tình yêu làm cho tan nát!), cô bảo anh: "Anh bán cá, người anh đầy mùi cá tanh hơi quá đi! Nhưng không sao, em đã ngửi riết nên... quen rồi!". Có lẽ với một con người cô đơn, sẽ mong có được tình bạn ấy biết bao.

Năm 2009, những người đã từng xem và phát sốt vì "Cung tâm kế" chắc cũng còn nhớ cảnh Trần Hào nhìn thấy Xa Thi Mạn và Trịnh Gia Dĩnh có tình cảm với nhau. Lẽ ra với vị thế một ông vua, việc lấy được cô gái đó dễ như trở bàn tay. Nhưng cách giải quyết của nhân vật lại không như vậy. Vì trên cả tình yêu đó còn có một tình bạn nồng ấm giữa ba con người, thứ quý giá đến mức không thể nào

dùng tình yêu để đánh đổi. Nhưng chính vì điều đó, cảm giác thân thuộc và tin yêu lại mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nhà vua đã nói với người bạn của mình: "Trẫm có thể không là người Tam Hảo yêu nhất, nhưng chắc chắn sẽ là người Tam Hảo kính trọng nhất!"

Không dám bàn luận hay đánh giá gì về tình bạn, bởi mỗi người có một cách hiểu khác nhau, và tất cả chúng ta có khi hết đời vẫn không thể biết được hết ý nghĩa của tình bạn. Bản thân tôi cũng như bạn, đôi khi cảm thấy mình quá ngớ ngẩn trong các thể loại tình bạn. Tôi không hiểu vì sao mình không phải là đứa quá tệ, mà lại không có nhiều bạn. Tôi cũng không hiểu sao xung quanh có nhiều người rất tốt, mà cũng không thể là bạn tôi. Tôi nhớ có một người bạn kể cho tôi nghe trong thời gian rảnh quá, cậu quyết định làm một bài test, thế là ngồi nhắn tin bừa cho một số điện thoại bất kì. Kết quả nhận được rất buồn cười không tiện nói ra, nhưng mà chỉ biết là từ đó về sau có kẻ dao lên cổ cậu cũng không dám nghịch dại vậy nữa!

Nói thế để hiểu, bản thân tình bạn cũng là một cái duyên kì lạ. Khi đã có duyên với nhau rồi, lại càng phải thông minh để giữ cho cái duyên đó lâu bền.

Thuở bé tôi có thằng bạn thân, nhà nó ở chợ. Dù nhà ở xa nhau nhưng vẫn đi học chung, đi chơi điện tử chung, sinh nhật đứa nào cũng phải có đứa còn lại. Một hôm, trong sinh nhật của A, bố của bạn phát lại cuộn băng video của sinh nhật năm trước. Và cả bọn cười ồ lên, vì tôi, tôi đang mặc cái áo y chang cái áo năm trước đã đến dự sinh nhật A! Bạn ấy cũng cười. Dĩ nhiên, đó là chuyện rất bình thường vì nhà tôi đang lúc khó khăn, để mua đồ mới là cả một vấn đề. Và cũng dĩ nhiên, với tính khí của tôi thì tôi đã làm một việc mà hầu như đứa trẻ nào cũng làm khi bị xấu hổ: Đứng lên đi về! Kể

từ đó, làm bạn với A cũng ngại hơn hẳn, gặp nhau cũng không còn tự nhiên. Đó là những chuyện thuở bé, nhưng lại có những ý nghĩa nhất định trong cuộc sống của tôi khi lớn lên. Nó cho tôi hiểu, thật sự tình bạn bị ảnh hưởng rất nhiều bởi các yếu tố, mà có khi không phải do lỗi của ai, chỉ biết nói là hết duyên thì không thể nào gặp lại. Giống như bây giờ có muốn tìm lại bạn tôi cũng khó. Mà tìm lại rồi, để nhớ mặt nhau hay tiếp tục đi chơi chung sẽ càng khó hơn...

Những người trong showbiz thường ít bạn. Theo tôi nghĩ có lẽ là do họ quen với việc sống không đúng với bản thân mình. Bạn lên sân khấu là một người khác, ở ngoài đường là một người khác, gặp báo chí là một người khác, khi ở nhà và khi ở một mình lại là người khác. Với quá nhiều "người" như vậy, ai sẽ đủ tận tâm để hiểu và ở cạnh một người nghệ sĩ?

Như một câu thơ:

Có rất nhiều "tôi" trong một "tôi",
Mà khi ngoảnh lại, chỉ "tôi" một mình.

Nhưng ta không hoàn toàn mất hết niềm tin. Và tôi mong những ai đang cảm nhận nỗi cô đơn theo kiểu này cũng sẽ tràn ngập niềm tin như thế! Bởi chỉ là hiện tại bạn chưa gặp được những người bạn hợp ý, chứ không phải thế giới đã bỏ rơi bạn. Những người bạn của bạn trong tương lai, họ cũng đang đi tới, và đến một lúc nào đó con đường của tất cả giao nhau, thì chắc chắn chúng ta sẽ gặp.

Chỉ cần bạn hiểu rõ giá trị của mình, để chính bạn không cảm thấy tự chán mình trước đã, sau đó thì cho phép mình được bước ra ngoài nhiều hơn, để gặp nhiều người hơn. Người ta quen thói chịu đựng, khi không có bạn thì cứ cắn răng với những kẻ "mạo danh" là

bạn ở xung quanh mình. Nhưng tình bạn không thể vội vàng. Tình bạn không giống tình yêu mà có thể đơn phương, tình bạn phải là tình cảm từ hai phía.

Bạn gì mà khi nói chuyện thì mỉa mai, ganh tị, xúc phạm, coi thường, một mặt hai lòng, giả dối...?

Nếu làm bạn của nhau mà phải chịu toàn những thứ trên, thì cho dù tạm thời chúng ta có đi một mình cũng vẫn vui hơn!

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Chương 4

Cảm ơn những người thầy của cuộc sống này!
Không thầy đố mày làm nên...
(Tục ngữ)

Năm tôi học lớp 9. Lớp tôi "rơi vào tay" cô chủ nhiệm khét tiếng là khó khăn nhất trường. Mà đúng là cô khó thật! Từng cử chỉ nhỏ nhặt, đứa nào yêu đứa nào chia tay đứa nào, đứa nào trốn học hay nói tục đều bị cô quan sát và trách phạt rất chặt chẽ. Cô còn phạt đánh vào tay bằng cây thước bằng, nếu chẳng may phạm lỗi (dĩ nhiên là chẳng đau gì nhiều vì cô rất ồm, nhưng vì sợ xấu hổ trước lớp nên bọn tôi rất sợ hình phạt này!). Có một lần, cả lớp phạm một lỗi lớn, mà cô phải đánh hết cả lớp. Vậy là xếp hàng cho cô đánh. Hết roi này đến roi kia, gần hết lớp thì cô giáo tôi... khóc! Cô ngồi khóc tu tu như trẻ con: "Đánh mấy đứa hoài cô cũng đau vậy...")

Năm tôi học lớp 10. Cô giáo chủ nhiệm gầy guộc và xanh xao. Cô chọn tôi làm lớp trưởng vì tôi đã làm cái chức này suốt từ cấp 2. Mà cố tật muôn đời của tôi là thích rong chơi và chẳng thiết tha chú tâm quá vào cái gì. Tôi đi chép thời khóa biểu buổi chiều cho lớp mà chép nhầm cái thời khóa biểu lớp... kế bên. Thế là nguyên lớp tôi giờ đó lẽ ra phải đi học, thì lại chạy tung tăng ăn uống dưới sân trường. Tiết đó lại là tiết Toán của cô chủ nhiệm. Cô ngồi trong lớp một mình. Đến khi thật cô, nghe cô báo lại lịch tôi mới hoảng loạn biết là mình sai. Cô chẳng nói gì. Tôi bảo thôi cô cách chức con đi,

chứ con làm thì lơ đãng, học Toán của cô thì dở ẹc, người ta cười cho. Cô bảo: "Con chịu khó để ý chút là được. Cô đâu có trách gì. Con đã làm rất tốt từ đầu năm đến giờ mà!".

Và sự tha thứ đó buộc tôi phải lớn lên sớm hơn dự định...

Năm tôi học lớp 11. Thầy dạy Lý có một quy tắc: không nhận quà. Ngày 20/11 cả lớp đã đứng lên chúc mừng và tặng quà thầy nhưng thầy cũng không chịu. Thầy bảo: "Tôi không nhận quà, không phải vì làm cao gì hết. Chỉ là tôi có quy tắc sống của riêng mình, sẽ không có gì làm ảnh hưởng đến sự khách quan trong cách nhìn của tôi với các em". Rồi thì đại diện lớp hát tặng thầy một bài, lúc này thì thầy đồng ý nhận. Xong thầy cười. Nụ cười hiếm hoi cả năm trời bọn tôi mới được thấy... Cô giáo dạy Sử của tôi năm đó cũng là một trường hợp đặc biệt. Bọn con gái hay thắc mắc, sao các cô giáo khác một tuần họ mặc tới bảy cái áo dài khác nhau. Còn cô Sử chỉ mặc mỗi hai cái áo dài màu tím và đen trong cả học kì. Muôn ngàn thắc mắc và suy đoán xảy ra. Cho đến khi một cậu bạn của 11A5 qua lớp chơi, tình cờ kể lại về hoàn cảnh của cô. Nhà cô nghèo, chồng cô bị bệnh tâm thần, con cô thì bị bệnh nặng. Có những ngày đi dạy xong cô mất cả tối để đi tìm thầy, vì thầy đi đâu đó không thấy về. Tiền đi dạy bao nhiêu cũng không đủ. Mà dạy môn Sử, không phải là môn có thể dạy thêm ở nhà hay môn quan trọng mà kiếm thêm được tiền. Nên buổi tối cô phải đi làm người giữ xe cho trường trong các lớp phụ đạo. Xót xa quá, lớp tôi gom tiền đưa cho cô. Cô cười buồn: "Cô xin lỗi, cô không nhận tiền của các em được!". Có hôm nghe kể chuyện cô bị người ta chửi ngoài chợ vì thiếu tiền, đưa nào đưa nấy mắt cứ rưng rưng...

Tôi thấy mình may mắn. Trong cuộc đời đi học của tôi, dù không nổi

bật, nhưng lại rất êm đềm. Tôi có những người thầy tốt, và chính họ đánh thức trong tôi những suy nghĩ, để hôm nay biết cái gì là sai cái gì là đúng. Tình cảm của họ dành cho học trò, là thứ tình cảm thiêng liêng kì lạ. Nó gần gũi như cha mẹ bảo ban con cái, vừa chân thành như những người bạn tốt. Hình ảnh một người thầy tuyệt vời, sẽ là dấu ấn tuổi thơ in đậm, ảnh hưởng sâu sắc đến quá trình phát triển của học trò. Tôi có những người bạn, vì quá yêu mến những thầy cô của mình, mà đã quyết định trở thành một giáo viên. Họ cũng muốn mình được là nhịp cầu sẽ chia kiến thức, cũng muốn luyện tập tính kiên trì, nhẫn nại, bao dung trước những học sinh cá biệt.

Vì suy cho cùng, những người cầm phấn luôn hiểu, trừng phạt hay bỏ mặc chính là hình thức thấp kém nhất của giáo dục. Chỉ có yêu thương, mới đủ sức hàn gắn những tâm hồn.

Một lần tôi đi mua đồ. Tôi thấy thằng nhóc con của cô bán hàng xinh quá. Bèn cho nó thêm tiền. Nó quay sang mắt tròn xoe: "Con có làm gì đâu mà lấy tiền?". Tôi chột bật cười. Chúng ta còn có những người thầy khác ngoài xã hội. Là thầy của ta, không hẳn phải là lớn tuổi hơn ta. Hãy chú ý để không bỏ lỡ bài học nào của họ bạn nhé!

Nhiều khi tôi thấy ngành giải trí mình có nhiều người bạc bẽo lắm! Lúc chưa là ai, chưa trở thành sao, thì ngọt ngào và ngoan ngoãn. Khi đã có tên tuổi, thì quay sang trách cứ những người đã đi lên cùng mình. Tôi không nói chuyện ra đi là sai. Vì ai cũng có một con đường. Nhưng cách ra đi như thế nào mới là vấn đề đáng nói.

Những kẻ đã chở bạn trên xe, đã dạy bạn đứng đâu trên sân khấu, cầm micro thế nào, diễn xuất ra sao, đỡ cho bạn những trận đòn của khán giả quá khích, gánh cho bạn áp lực truyền thông, mang tới cho

bạn tiền tài và danh vọng. Đó chẳng phải cũng là những người thầy của bạn hay sao? Tại sao cứ ra đi, là phải quay trở lại bồi nhọ nhau trên báo? Những gì đã có, khó khăn gian khổ đã cùng nhau trải qua, không lẽ không có một ý nghĩa nào sao?

Thỉnh thoảng tôi vẫn nhận được điện thoại, bạn tôi bảo cô giáo lớp 5 nhớ mày lắm. Tôi cười. Đã bao nhiêu năm rồi, trong ngàn ấy con người sao cô vẫn chưa quên. Cô đã đặt tên từng đứa trong trái tim và khối óc, như một dấu tích ngọt ngào của từng khoảng thời gian dịu dặt. Tôi cũng nhớ thầy dạy thể dục. Trong lúc bạn bè cười chê tôi xấu xí. Thầy vẫn bảo: "Thầy tin là con làm được! Đến khi nào thành một ca sĩ chuyên nghiệp thì hãy về trường hát thầy nghe!". Nên đã 3 năm tôi không về trường. Vì tôi chưa thành công.

Nhưng rồi một ngày tôi sẽ đứng trước thầy, cứng cáp và bản lĩnh.

Chúc mừng những người thầy của cuộc sống này!

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Chương 5

Chúng ta đến thế giới này với nỗi cô đơn, và khi ra đi cũng thế...
Tìm người tri kỉ một ngày được chăng?
(Nguyễn Du)

Nếu có một điều gì đó luôn tồn tại trong lòng giới trẻ (trong đó có tôi) ngày nay, thì đó là nỗi cô đơn...

Tôi vẫn thường thấy những dòng status trên mạng mang đầy nỗi cô đơn.

"Không ai hiểu mình, không ai muốn nghe mình nói."

"Mình không thể tin được ai trong thời đại này!"

"Sáng mở mắt ra, đi học, tối lại về nhà ngủ.Chán!"

"Giá đâu đó có người đợi tôi..
." (Phỏng theo tên một cuốn truyện ngắn của Pháp)

Rất nhiều những con người đã chọn Facebook là nhà, rồi chọn Facebook là bạn. Một ngày có khi check Facebook cả trăm lần, chỉ để xem có ai comment gì, hay ai đó kết bạn với mình không. Rồi đâu đó trên thế giới, có người còn... tự kết hôn với mình, cũng tổ chức tiệc cưới linh đình mời mọi người đến chung vui bữa tiệc để ăn

mừng sự "một mình" đó. Tôi nhớ không lầm trong một bộ phim truyền hình Mỹ, cũng có một nhân vật đã tự cười mình như thế với tuyên ngôn: "Tôi cảm thấy không ai tốt bằng chính tôi, nên tôi thấy thoải mái nhất khi tự yêu mình!"

Thế giới hiện đại hơn ngày xưa rất nhiều, những bước nhảy vọt trong công nghệ thông tin đã giúp con người ở bên này đại dương có thể nhìn thấy người ở bên kia đại dương qua webcam, có thể nói chuyện với nhau cứ như đang ngồi sát cạnh. Rồi cũng chính công nghệ thông tin, đã mang những gì gần gũi nhất trở thành những icon trên khung hình chat, còn những cảm xúc thật thì mỗi ngày một giấu sâu vào...

Và, cô đơn bắt đầu...

Cô đơn trong ngôi trường mình đang học. Bạn bè tị nạnh nhau vì một con điểm nổi bật, thầy cô không hiểu được suy nghĩ của học trò dẫn đến đôi khi làm tổn thương cảm xúc các em, một kì thi không như ý, những buổi học thêm triền miên cùng với áp lực kinh khủng làm ta chỉ biết cắm đầu vào học mà quên cả nghỉ ngơi...

Cô đơn trong gia đình mình đang sống. Bố mẹ cãi nhau, ngăn cấm chuyện yêu đương quá sớm, chưa bao giờ hai thế hệ ngồi xuống cùng nhau trong một cuộc nói chuyện nghiêm túc mà chỉ toàn là trách mắng rồi cãi lại cùng nước mắt...

Cô đơn trong công ty. Những nỗ lực hoàn thành tốt công việc chưa bao giờ được khen, nhưng những lỗi lầm thì luôn phải trả giá gấp nhiều lần, những đồng nghiệp quen thói nói xấu và bàn luận ác ý về người khác, những lợi dụng hay âm mưu nhằm hạ bệ nhau để tranh

giành một vị trí nào đó...

Cô đơn trong xã hội. Có những cố gắng chứng tỏ bản thân mình nhưng không bao giờ được công nhận, có những ước mơ không bao giờ nói vì sợ bị chê cười, yêu thích một ai đó cùng giới tính nhưng không dám tỏ bày vì sợ kì thị đang thường trực trên môi những con người "đạo đức"...

Sự cô đơn đến từ rất nhiều nguyên nhân, không ít trong số đó chọn cho mình những giải pháp tiêu cực. Như việc hai nữ sinh tỉnh nọ chỉ vì mất 500 ngàn quỹ lớp mà uống thuốc diệt cỏ để kết thúc sự sống của mình... Giá mà các em biết chia sẻ những khó khăn của mình với người khác, giá mà luôn có ai đó lắng nghe em từ trước để em tin là mình còn có người cùng mình giải quyết vấn đề, giá mà ai đó có thể giúp em nhận ra mạng sống một con người đáng giá hơn 500 ngàn đó biết bao nhiêu...

Bạn có biết, chúng ta đến với thế giới này với nỗi cô đơn. Khi còn là một đứa trẻ đỏ hỏn, thượng đế gửi chúng ta xuống trần gian này là một cá thể riêng biệt. Khi chúng ta sống đủ lâu để chết đi, chúng ta cũng ra đi một mình. Sự cô đơn đã theo chúng ta từ giây phút đầu tiên đó đến giây phút cuối cùng của cuộc đời. Nhưng con người thông minh hơn những sinh vật khác, con người biết yêu thương và chính nhờ yêu thương con người đã biến hóa nỗi cô đơn thành những dạng cảm xúc khác nhẹ nhàng và bớt đau đớn hơn.

Cô đơn, ở một khía cạnh nào đó, cũng có ý nghĩa tích cực của riêng nó. Những người tài giỏi mà bạn thấy trên tivi, có những người thật sự rất cô đơn. Họ dùng công việc để dung hòa nỗi cô đơn đó, vì họ biết tìm thấy một người có thể hiểu và chia sẻ tất cả nỗi niềm của

mình rất khó. Họ khéo léo biến nỗi cô đơn thành thứ cảm xúc tuyệt vời cho sáng tạo, và sự thành công của ý tưởng đó và việc giúp ích của nó với cuộc sống của người khác đã là sự sẻ chia rất lớn với họ. Cô đơn, cũng là cơ hội để mình tự tìm hiểu mình và phát triển trí thông minh nội tâm (Một trong 8 loại hình thông minh đã được khám phá ra trên thế giới), mình phải hiểu mình thật rõ, thì mới có thể cho người khác cơ hội hiểu mình.

Nếu bạn đang cảm thấy mình quá cô đơn. Và cảm giác đó đang giết dần bạn, thì đây có lẽ là lúc để thay đổi.

Có lẽ bạn nên bớt trông cậy vào thế giới ảo! Thay vì mong chờ phản hồi từ những người trên mạng xã hội, bạn có thể tập đối thoại với những người xung quanh. Có những người có thể làm bạn thân với ba, mẹ, anh, chị, em... trong nhà, và tôi hoàn toàn ngưỡng mộ khi họ có thể sẻ chia với người thân ở một mức độ cao như vậy! Có lẽ bạn nên bước ra ngoài kia mỗi ngày nhiều thêm một chút. Gặp gỡ những người bạn mới, trò chuyện và tìm điểm chung với họ, sẻ chia những sở thích, yêu cầu giúp đỡ khi cần hoặc xin một lời khuyên khi yếu đuối.

Có lẽ bạn nên mở lòng ra một chút. Có những người dù gặp gỡ nhiều, nhưng lại hoàn toàn không cho ai một cơ hội tiếp cận cả! Họ quên rằng những người bạn thân, đều đã từng là những người xa lạ. Và tìm kiếm một người bạn, nên dựa vào sự đồng cảm trong tâm hồn, chứ không phải dựa trên một thứ bậc hay vị trí xã hội nào.

Có lẽ bạn nên tìm kiếm những điều mới. Một vùng đất mới, một cách nhìn mới, một kiến thức mới. Những chuyến đi sẽ làm bạn lớn khôn, quen với việc chiêm nghiệm cuộc sống và sẵn sàng cho việc yêu thương một ai đó trong tương lai.

Cô đơn nên là nỗi buồn, chứ đừng là nỗi đau. Một khi cô đơn mà bạn thấy buồn, thì bạn vẫn còn đủ tỉnh táo để trông chờ một sự đổi thay. Nhưng nếu cô đơn làm bạn thấy đau, thì đó là báo động đỏ báo cho bạn biết ta cần phải thay đổi ngay lập tức. Có rất nhiều người sẵn sàng dành thời gian để chia sẻ với bạn, hoặc những tổng đài tư vấn tâm lý sẵn sàng giúp bạn miễn là bạn chịu nói ra.

Chúng ta đến thế giới này với nỗi cô đơn, ra đi cũng thế. Nhưng trong quá trình từ lúc sinh ra đến khi chết đi, không ai có thể sống một mình!

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Chương 6

Cảm xúc cạn

Phải khám phá và từ bỏ biết bao nhiêu điều trước khi chạm được đến cảm xúc trần trụi.

(Claude Debussy)

Cảm xúc cạn, chính là những gì mắt thấy, tai nghe, tay chạm, mũi ngửi... Những thứ vừa tiếp xúc đã cho chúng ta những cảm nhận ngay lập tức. Nhìn một đứa bé, ta thấy nó đáng yêu. Nghe tiếng bé cười, ta thấy trong trẻo, bé có mùi sữa thoang thoang làm ta dễ chịu. Và ta đưa ra ngay kết luận: Con nít quá đáng yêu!

Yêu cũng vậy! Mắt ta nhìn người ta yêu, ta cảm giác đó là một khuôn mặt tuyệt hảo hơn bất cứ mỹ nhân nào trên đời. Tiếng nói của người đó, giọng hát của người đó cũng là âm thanh êm dịu nhất. Khi tay ta chạm vào họ, ta thấy như có điện chạy dọc sống lưng.

Tất cả cảm xúc cạn cho con người ta cảm giác mình đang sống...

Tôi thường hay tự hỏi. Tại sao mình có thể "yêu" một người chỉ trong vùn vùn vài tháng? Hoặc thậm chí chỉ có vài tuần? Sau khoảng thời gian đó màu hồng trong mắt tôi phai nhạt, tôi thấy hụt hẫng và không còn chút cảm giác nào. Hôm nay tôi chợt nhận ra, sau khi tôi hờ hững đọc tin nhắn ngọt ngào mà có lẽ nếu nó đến trong vài tuần trước tôi sẽ vui sướng tột đỉnh. Lòng tôi nguội lạnh. Không vì người

ta xấu đi, hay tôi đẹp hơn, mà chỉ vì tôi đang bị chính cảm xúc của mình lừa gạt.

Cảm xúc cạn vô cùng nguy hiểm. Nhất là với những kẻ vốn sẵn tính nghệ sĩ. Những buổi ban đầu của tình yêu vô cùng nồng nhiệt, tâm trí tôi tự nhân rộng tình yêu ra thành những hình ảnh tuyệt hảo, người tôi yêu là người hấp dẫn và cuốn hút nhất. Tôi chỉ muốn ở cạnh người ấy, muốn lao vào yêu mà bỏ mặc tất cả, muốn đánh đổi mọi thứ để có được người ấy...

Rồi đến khi cảm xúc bão hòa, mọi cảm giác sau khi dâng lên tột đỉnh đã bình thường trở lại. Tôi thấy người ấy của tôi cũng chỉ là một con người, có những sai lầm, những sai lầm bé nhỏ có thể tha thứ được, và cả những sai lầm không thể tha thứ được...

Rồi tôi rơi vào hố sâu hụt hẫng... Tôi mâu thuẫn với chính tình cảm của mình. Vì sao cũng là người ấy, lúc trước mình có thể đến bên họ không suy tính, nay hình ảnh họ lại nhạt nhòa và vô vị? Họ không còn gì cho mình khám phá và tin yêu. Lúc này tôi hiểu mình đã để cảm xúc cạn dẫn dắt mình đi vào một con đường hẹp, ở đó, cái tôi ích kỷ của tôi là nhất. Tôi chỉ yêu cảm giác của mình, chứ nào có yêu người ấy đâu...

Tình yêu sẽ không thể là thứ tách rời với thực tại. Nó không thể nằm ngoài sự bình an, sự tin tưởng, đức hi sinh... Nó cũng không xa cách với gia đình, xã hội, bạn bè... Nên nếu ta chỉ chăm chăm vào cảm xúc cạn, không màng đến xung quanh, thì đó chỉ là sự trao đổi cảm xúc, chứ nào phải tình yêu.

Cảm giác càng mãnh liệt, sẽ càng sớm phai tàn. Ta càng xây dựng

hình ảnh người yêu mình quá cao đẹp, thì sẽ càng thất vọng.

Trong phim Bão Cát của đài truyền hình TVB. Cảnh cuối phim thật buồn.

Hai người đàn bà cùng yêu một người đàn ông. Cả ba người bị cướp bắt. Cướp chọc mù đôi mắt người đàn ông, sau đó bảo ông hãy chọn lấy một người vợ. Chọn người nào tên cướp sẽ giết người đó.

Người đàn ông lần mò, và cả hai người đàn bà đều giang tay đón ông không màng đến cái chết. Khi ông tiến đến gần người vợ thứ nhất, người vợ thứ hai bèn tháo trâm cài tóc.

Làn gió thổi bay tóc bà qua tay ông, kéo ông lần tìm đến gần bà. Và bà bị cướp giết chết ngay.

Người phụ nữ còn lại gào lên: "Tại sao? Tại sao đến cả chết vì anh ấy mà cô cũng giành với tôi?"

...

Tôi giạt mình. Nếu cảm xúc cạn không thể dất ta tiến sâu hơn vào những thứ như sự hi sinh, chia sẻ, hiến tặng, nâng đỡ, thấu hiểu... thì mãi mãi chỉ là những cảm xúc thoáng qua. Thoáng qua rồi sẽ hết ngay, không có gì giữ nó lại. Còn ba người trong bộ phim kia, dù ai chết ai sống, thì họ cũng đã có được một tình yêu đích thực vượt ra ngoài tầm kiểm soát của cái chết.

Đó mới là yêu!

Yêu thương là trải nghiệm thú vị! Bạn không phải ngại khổ hay ngại bị từ chối. Chỉ nên ngại cảm xúc cạn của mình mà thôi! Vì cảm xúc cạn dễ làm bạn mất phương hướng, bỏ nhào vào bất cứ ai "trong tầm ngắm", và có thể nó sẽ làm bạn vĩnh viễn không biết được thế nào là yêu thật sự.

Nên hãy nhắm mắt, lắng lòng lại, im lặng nghe tiếng trái tim mình đập. Không để bất cứ giác quan nào làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của mình. Người ấy và mình, một năm nữa, hai năm nữa, năm năm nữa... Sẽ thế nào? Mình có đủ sức để giữ tình yêu không?

Nhận biết cảm xúc cạn của mình, quan sát và đừng để nó cuốn mình đi, rồi bạn sẽ thấy đúng bản chất sự việc. Khi đó bạn sẽ biết cách để không làm mình tổn thương, yêu hay không yêu đã không còn làm bạn đau được nữa...

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Chương 7

Câm

Khi một con người nhận ra họ cần phải im lặng, đó là lúc họ đã nói quá nhiều...

(Hamlet Trương)

Từ khi có ngôn ngữ, con người đã dùng nó để nói với nhau về những gì họ biết. Cao hơn nữa, họ bắt đầu nói với nhau về những gì họ cảm nhận. Nhưng rồi con người lại nhận ra, ngôn từ mãi chỉ là một thứ vỏ bọc vụng về cho cái gọi là cảm xúc, khi càng nói càng xa, càng nói càng sai.

Cảm xúc thì đâu ai cân đo đong đếm cho được! Nên với cảm xúc, bất cứ ngôn từ nào cũng là chưa đủ. Vì thế nên thỉnh thoảng ta cần phải học cách im lặng, vì nếu nói ra mà chỉ để làm mọi thứ phức tạp thêm, thì thôi thà ta đừng nên nói...

Tôi có một cô bạn. Khi tôi cần cô sẽ giúp, khi cô muốn tôi sẽ ra tay. Giữa tôi và cô gần như không còn bí mật nào nữa, tôi để cô biết nhiều câu chuyện của tôi và cô cũng khóc với tôi nhiều lần về những chuyện của cô.

Một ngày nọ, không hiểu vì lý do gì, bỗng cô nói ra những điều cô đang bức xúc về tôi với những người khác.

Những ngày tháng vui đùa, tin tưởng nhau bằng theo đó mà vỡ oà không thương tiếc.

Tôi im lặng. Bởi tôi nghĩ nếu mình nói ra thêm, có lẽ chỉ làm mọi thứ tồi tệ hơn. Cô cũng đã im lặng trong gần ấy thời gian với những nỗi bức xúc về tôi mà cô canh cánh trong lòng đến giờ mới nói. Tôi thấy mình có lỗi. Lúc này mọi ngôn từ trở nên vô dụng. Giữa tôi và cô, có cái gì đó đổ vỡ, những câu chuyện, ôi những lúc đỡ dần nhau...

Tôi thường im lặng trong các buổi tụ hội của những người chưa quen biết. Điều đó tạo nên một bức tường vô hình, mà có lẽ đó là một trong những lỗi giao tiếp cơ bản nhất. Tôi hàng ngàn lần muốn mở rộng trái tim nhưng tôi không thể chấp nhận mình nếu phải nói những điều không đáng nói. Mình thì nói được, nhưng lỡ người ta không muốn nghe thì sao? Nên tôi luôn là thằng bé tội nghiệp hay cúi gầm mặt trên bàn tiệc.

Hồi còn đi học, cô bạn tên A. gặp phải một chuyện buồn. Tôi thường trêu đùa bạn ấy mỗi ngày. Đến một lúc kia A. không chịu nổi nữa đã bật khóc và hét lên giữa sân trường: "Sao mày cứ nói mãi thế?".

Tôi bắt đầu nhận ra mình đã làm tổn thương bạn mình, chỉ vì sự hời hợt của những ngôn từ...

Một người con gái trẻ vì không muốn gia đình mình trách mắng nên đã nói rằng đứa con hoang trong bụng cô là của một... nhà sư trên chùa. Cả gia đình cô gái kéo đến chùa không ngừng nhục mạ nhà sư không tiếc lời. Nhà sư chỉ im lặng, âm thầm nhận lấy đứa bé mà không than vãn một lời nào.

Nhiều năm sau, người mẹ nhớ con đã quay trở lại chùa xin nhận lại con, thú nhận mọi chuyện và xin lỗi những gì đã xảy ra. Nhà sư cũng im lặng chấp thuận trả lại đứa trẻ cho mẹ nó.

Ông im lặng, vì ông cho rằng ngôn từ trong hoàn cảnh của ông vốn là thừa thãi. Đứa bé phải có người nuôi, mọi chuyện phải được giải quyết, phải có một người chấp nhận vào địa ngục... Sự im lặng đầy bao dung của ông bao la như trời biển...

Chị tôi không ngừng nhắc về bạn trai cũ. Về sự nuối tiếc khi không thể đi cùng anh đến tận cuối con đường. Tôi cười. Trong gần hai năm qua, tôi đã nghe đầy đủ những chi tiết của cuộc tình này từ khi nó còn trong trứng nước đến lúc nó qua đời.

Sáng nay tôi bảo chị, có lẽ nên thôi chị à!

Khi nào chị có thể thôi nhắc về anh, có thể lặng lẽ bước qua anh, quên đi những người liên quan đến anh và cho phép mình được im lặng khi ai đó gọi nhớ về anh, đó mới là khi chị buông bỏ được quá khứ.

Vì nếu ta mãi nhắc nhớ về người cũ, ta cũng sẽ vô tình ngăn cản bước chân của người-mà-thật-sự-dành-cho-ta sau này tiến về phía mình.

Sự im lặng, là cho mình một cơ hội để quên.

Tôi còn im lặng trước cảnh biển trời bao la, im lặng nghe gió thoảng qua tai và im lặng nghe những thông điệp mà tự nhiên nhắn gửi. Tôi im lặng ngắm nhìn nụ cười một người xa lạ trong avatar của một

Facebook, cảm nhận sự an yên lạ lẫm trong phong thái ấy. Tôi im lặng xóa đi tin nhắn, khi đã quyết tâm để những gì đã cũ được ngủ yên. Tôi im lặng thờ dài, hiểu rằng hạnh phúc là đó, mà khổ đau cũng là đó!

Tôi đang im lặng, nghĩa là tôi đang trân trọng cảm xúc chân thật của mình!

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Chương 8

Ảo

Tự lừa gạt bản thân sẽ dẫn tới tự huỷ diệt bản thân.

(Aesop)

Năm tôi học cấp 2, lớp của tôi có một anh chàng cực kì giỏi giang, học môn nào ra môn nấy, từ môn khó nhằn đến môn không quan trọng điểm số đều chót vót. Đến khi cậu ta thích một người bạn khác cùng lớp, tôi thấy cậu thỉnh thoảng buồn, mà cái tuổi đó thì có biết gì để mà dốc lòng ra tâm sự, nên mọi chuyện cứ vậy mà trôi qua. Ngày thi môn Kỹ thuật, cậu ta thay vì chỉ vẽ cho bài thi của mình, đã bỏ thời gian vẽ thêm một bản nữa cho người cậu thích đến mức chấp nhận một con điểm thấp hơn. Bạn bè bảo cậu khờ, vì ngoài cái bản vẽ đó, người kia còn mượn tiền, và xin xỏ nhiều thứ khác... Thời gian trôi qua, thỉnh thoảng ngồi nhắc chuyện xưa cùng lũ bạn, tôi vẫn thấy buồn cười vì những điều dại khờ nhất mà một người có thể làm cho người mình thích. Đó chẳng phải là dùng giá trị thật để đổi lấy một tình yêu ảo đó sao? Và dẫu biết giá trị của hai thứ hoàn toàn khác nhau, nhưng người ta cứ đổi trao với nhau như thế mãi.

Ảo và thật, hai khái niệm đan xen và lồng ghép vào nhau. Thế giới ngày càng phẳng, người ta không thể giấu nhau cái gì, lại càng làm những giá trị ảo và thật lẫn lộn với nhau nhiều hơn. Ngay từ khi Internet bắt đầu xuất hiện, những giá trị ảo cũng có theo, rồi từ từ nó bước ra khỏi màn hình vi tính để xâm nhập vào đời sống thật.

Có lần tôi chat với một cô bé, hai người hoàn toàn không biết gì về nhau. Cô ấy bảo đang rất buồn, vì đang yêu một người trên mạng, và thật sự rất mong nhớ người đó. Tôi cười và nói: hai bạn biết gì về nhau mà yêu? Cô ấy bảo chẳng biết gì cả, chỉ cảm thấy nhớ mà thôi.

Tôi lại cười. Ừ, tôi cũng như bạn, cũng đã từng thích nhiều người kiểu như vậy, nhưng chỉ là thích, không thể là yêu. Mình có thể vì một người đáng yêu như thế mà buồn nhưng để trở nên tổn thương, đau khổ và dần vật thì... hơi quá giới hạn! Những giá trị đó chỉ là ảo, hình bóng người đó trong tim chỉ là ảo, chỉ đến khi bạn nhìn thấy, chạm vào và sau đó cảm thấu trái tim họ thì đó mới là thật, còn cái thật trước mắt là cái cuộc sống mà mình phải tiếp tục sống đây này!

Chị tôi mấy hôm nay rất buồn vì một tình bạn nhiều năm trời tan vỡ. Hai người bạn thân thiết, tưởng chừng như đã là ruột thịt, mà dùng một cái mọi thứ thay đổi hết, mất trắng hết.

Chuyện đó làm tôi nghĩ đến những khuôn mặt người. Hình như càng ngày khuôn mặt người ta càng giống những Icon trên khung cửa sổ yahoo chat. Đôi lúc để mặt cười, mà trong lòng không có như vậy. Ngay cả khi người ta đối diện nhau, nhìn nhau bằng một cách tinh tế nhất cũng khó mà phát hiện được cái gì đang là ảo, cảm xúc nào mới là thật. Bạn bè chơi với nhau, đối xử tốt với nhau chỉ là cái ảo. Chỉ có sự tôn trọng thật mới là cái giúp cho tình bạn lâu dài. Nhiều cặp vợ chồng yêu nhau nhiều năm, đến khi lấy nhau chỉ vài tháng là li dị. Đừng xét đến thời gian yêu nhau làm gì. Vì khi nào anh chở chị đi chơi bằng xe hơi, mua những món quà đắt tiền và nói những lời có cánh. Đó chỉ là giá trị ảo. Cái thật là anh sẽ sẵn sàng bỏ mặc chị

ngoài đường nếu chị không nghe lời anh, anh rất lười tắm, thích nói tục và những câu anh nói toàn là thứ anh đọc trong truyện tình yêu viết sẵn.

Không làm mà hưởng, thích nói hơn thích làm, thích vẽ vời những điều vô nghĩa, hét toáng lên để giành giật lợi ích, "bọc đường" cho một tình bạn lợi dụng, bằng mặt không bằng lòng, ghen tị đến mức phát cuồng, hoang tưởng về khả năng của bản thân mình...

Ảo quá! Quá nhiều cái ảo...

Vì sao có người bảo rằng sẽ lên núi xuống biển, nhảy vào dầu sôi lửa bỏng vì bạn mà bạn không mảy may cảm động. Nhưng bạn có thể sẽ yêu nếu một người siết tay bạn thật chặt trong lúc cả hai băng qua đường.

Cái nào thật, cái nào ảo?
Bạn sẽ chọn cái nào?

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Chương 9

Điều ngược gió

Tình cờ hôm nọ, tôi xem được một video trên Youtube mà trong đó người ta ghi lại những hình ảnh của những ca sĩ nổi tiếng bây giờ từng đi thi những cuộc thi trên truyền hình và... thất bại. Rất dễ để nhận thấy qua các comment của những thành viên trên trang chia sẻ video này là hàm ý mỉa mai, không nghĩ rằng những ngôi sao trẻ bây giờ đã từng có những ngày tìm kiếm cơ hội như thế, một số comment ác ý còn bình luận thái quá về vẻ bề ngoài của họ.

Tôi thấy buồn cười và khâm phục.

Tôi buồn cười cho những người thích soi mói và phán xét người khác không ngoài mục đích mua vui cho một ngày của họ. Tôi cũng là một nghệ sĩ trẻ, từng gánh chịu những comment thô lỗ hoặc tục tĩu không tưởng tượng nổi nên tôi rất hiểu cảm giác bị đem ra làm trò cười là thế nào. Có những người bạn trong nghề gặp tôi, họ bảo rằng hầu như họ không xem tin tức hay các comment của khán giả kiểu đó bao giờ. Họ dành thời gian để làm việc và không bận tâm quá nhiều đến những kẻ ghét bỏ mình.

Tôi khâm phục những con người biết tìm kiếm cơ hội cho mình. Nếu bạn để ý, đôi khi những người bị loại khỏi cuộc thi ca hát, sắc đẹp... năm nào, lại có sự thành công vượt trội hơn hẳn những người thắng

giải vào những năm sau. Một ví dụ điển hình khác của showbiz Hoa ngữ là Phạm Băng Băng, từ vai cô người hầu của Hoàn Châu Cách Cách năm xưa, vị trí của cô bây giờ đã khác rất nhiều. Ai dám nói cô không phải là ngôi sao, ai dám bảo sức hút của cô thua kém những người từng thủ vai chính thời đó?

Chúng ta thường đánh giá mọi sự vật, sự việc mà quên là mọi thứ luôn vận động. Những kẻ thua cuộc, họ có nhiều hơn người thắng cuộc một thứ, đó là kinh nghiệm thua cuộc. Mà kinh nghiệm lại chính là thứ giúp con người ta phát triển lên một bậc trong một cuộc chiến mới. Thất bại sẽ cho kẻ thông minh cách để không phải gặp nó lần sau, còn thành công cũng có mặt trái là dễ ru ngủ người ta trên chiến thắng. Rất nhiều ngôi sao trẻ đã sa lầy trong nghiện ngập, rượu chè, tệ nạn... chẳng phải vì thành công quá sớm hay sao?

Những con người mạnh mẽ biết "chiến đấu" liên tục với số phận đó làm gợi nhớ trong tôi hình ảnh một con điều. Người chơi điều nào cũng hiểu con điều bay cao chẳng phải vì nó xuôi theo chiều gió, mà nó bay cao là vì nó chạm đầu với những cơn gió ngược. Sức cản của cơn gió, lại chính là thứ để con điều được dịp trở mình bay cao.

Nếu một ngày bạn rơi vào trường hợp đó, hãy nhớ về con điều...

Người ta có thể mỉa mai, xúc phạm bạn. Nhưng bạn không được quyền tự đánh mất lòng tin của mình. Khi chúng ta gặp phải sự đối kháng từ những kẻ xấu tính, hãy hiểu rằng họ buộc phải như vậy vì họ rất thiếu thốn niềm tin vào bản thân nên mới chăm chăm vào chỗ khuyết của người khác. Chúng ta không cần phải trả đũa, phải chửi bới ngược lại họ, vì điều đó sẽ xếp chúng ta vào ngang hàng với họ. Chúng ta chỉ cần thành công với điều mình mơ ước, đó đã là cái tát

thật đau vào mặt những kẻ đó rồi.

Tôi nhớ một người bạn. Anh có thói quen ghi nhớ những gì xấu xí mà người khác nói về mình. Anh ghi lại chúng, in chúng ra và dán ở khắp nơi trong phòng. Những lời xấu xí đó, với anh là một năng lượng khủng khiếp giúp anh chú tâm vào điều mình muốn. Sau một thời gian anh đã có được những gì anh muốn, anh nhẹ nhàng tháo bỏ chúng và thậm chí còn gặp lại những người bạn xấu tính kia rồi gửi lời cảm ơn. Anh cho rằng những lời khen sẽ ru ngủ bạn, nên hãy khéo léo lợi dụng những nguồn năng lượng đến từ những kẻ độc mồm kia để trợ lực cho mình. Thông minh quá chứ nhỉ?

Mong bạn hãy mạnh mẽ và bay cao...

Như những cánh diều...

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Chương 10

Phận người

Cao sang hay là nghèo khó

Cũng xong, cũng xong một chuyến đời...

(Nhạc sĩ Tuấn Khanh - Nhạc kịch 12 bà mụ)

Mỗi lần chúng ta nhìn từ trên cao xuống thành phố, chúng ta thấy những ngôi nhà nhỏ nhỏ san sát nhau như những mô hình. Càng lên cao, mô hình nhà càng dày rộng và chi chít, chúng ta thích muốn reo lên trước những dòng xe như kiến đang nối đuôi nhau. Cái mô hình thành phố nhỏ bé ấy, chứa đựng hàng triệu con người. Hàng triệu con người đó có hàng triệu số phận, và những hành động của họ tạo nên một hệ thống nhân quả khổng lồ hoạt động không ngừng nghỉ.

Tôi đi chợ, thấy một người đàn ông người ngợm đen đúa ngồi gục mặt. Tôi đi ngang cầu, thấy một người đàn bà ngồi co ro. Chúng ta đi qua các ngã tư đèn xanh đèn đỏ, có mấy đứa bé ngồi ăn xin từng đồng bạc, có hôm lại thấy có người đàn ông vừa đi vừa chửi đồng, vò đầu bứt tai như kẻ tâm thần... Bên cạnh đó, chúng ta xem báo, thấy cô kia mặc váy bạc triệu. Anh nọ có bộ sưu tập xe khủng tiền tỉ. Gia đình danh giá kia mua nhà như đi chợ hoặc ông đạo diễn nọ đi làm ở đài truyền hình bằng trực thăng riêng...

Tất cả đều là con người, nhưng số phận lại khác nhau. Do cái gì thì

chúng ta không đủ khả năng để bàn tới, nhưng tôi cứ thấy nó ngộ ngộ, vì nó giống y như mô hình nhà lúc nhìn từ máy bay...

Con người là một tạo vật lạ kì của tự nhiên. Không biết sau này có còn tiến hóa để thành ra thứ khác máu lạnh hoặc đa dạng hơn không nhưng thỉnh thoảng tôi như bị ngơ ngẩn khi bỗng thấy sao mà sự sống nó diệu kì quá!

Tuy nhiên con người có mặt trên đời, làm này làm nọ, kiến tạo đủ thứ "kì diệu" như điện thoại, máy bay, nhà cửa. Khi tôi đi trên những bậc thang tôi thấy hình ảnh những người thợ mỗi ngày cần mẫn trát xi măng, khi sờ vào những linh kiện tinh vi lại thấy hình ảnh ai đó dày công khám phá.

Rồi còn có cảm giác nữa chứ!

Tự dưng lớn lên lại phải yêu ai đó, rồi phát sinh hàng loạt những trạng thái lạ lùng như hy sinh, yếu đuối, chờ đợi, trách nhiệm, ích kỷ, trừng phạt... Mà tình yêu đó lại tồn tại tách biệt với sự phát triển bình thường của những tế bào, có thể kiến tạo hoặc hủy diệt sự sống. Trong khi những loài khác chỉ cần giao phối để duy trì nòi giống rồi thôi... Thật khó hiểu và kì lạ... Vì ý thức con người kì diệu, nên tôi cũng mơ hồ yêu mến những ai biết cách làm trọn vẹn phận người. Mỗi lần thấy ai đó sống nhiệt tâm, hừng hực lửa, tôi như thấy mình cũng có thêm sức mạnh. Con người diệu kì quá, nên dĩ nhiên không thể phí hoài sự sống rồi!

Phận người rất khó để nói.

Chúng ta sinh ra không chọn được cha mẹ.

Đi học không chọn được bạn bè.

Đi làm không chọn được đồng nghiệp.

Vậy những phận người sẽ nối với nhau và sẽ đi về đâu?

Kinh tế đang ở trong một giai đoạn khủng hoảng, nhiều công ty phá sản, người người mất việc. Lúc này những thứ trần trụi thuộc về phận người bỗng rõ rệt từng đường nét. Cũng là suy nghĩ của tôi trong nhiều ngày qua.

Có một bộ phim tôi quên mất tên về một anh chàng doanh nhân mà Ben Affleck thủ vai chính, trong đó nói về đợt cắt giảm nhân sự cực lớn của một công ty nọ. Mà anh giám đốc, lại là người ra đi đầu tiên.

Anh rơi vào khủng hoảng kinh khủng khi buổi sáng thay vì đi đánh gôn lại phải ra chỗ tìm việc online ngồi đợi. Hoặc những món đồ quý giá trong nhà lần lượt ra đi, sự soi mói của những người không ưa anh... Khi vợ yêu cầu anh đến giúp việc cho anh trai của cô với mức lương như một công nhân, chàng giám đốc từng hưởng lương chục ngàn đô một tháng gần như nổi điên. Anh cố chấp tin rằng số phận của mình không phải là vậy, chưa bao giờ là vậy...

Tương tự như anh, có vài buổi sáng tôi cũng tự hỏi. Sao anh này cô kia cũng như mình, mà giờ họ đã có những thứ đáng mơ ước trong tay hoặc đã có sự nghiệp vững vàng, còn mình cứ mãi như một đứa trẻ cần sự bảo bọc của gia đình?

Hoặc sao mình không thể là thế này, không thể như thế kia, không là ai đó...

Bạn cũng thế? Và chúng ta đã quên mất một điều nằm trong chính câu hỏi, chúng ta không phải họ, nên chúng ta sẽ không là họ.

Cái gì làm chúng ta "không phải" là họ? Điều kiện sinh ra và lớn lên khác nhau, yếu tố môi trường khác nhau, tính cách khác nhau. Hoặc đơn giản là chúng ta không có được sự may mắn như họ. Vì thế, phải vẽ ra một cuộc sống mà ở đó ta là ta, dựa trên những điều kiện của ta. Chứ không là họ.

Hồi trước lúc tôi trả lời phỏng vấn, tôi có nhắc đến việc tôi rất thích con cún Minnie của một người chị. Vì nó đáng yêu đến mức nếu ai đó ghét nó, có lẽ họ phải tự xem lại mình. Minnie biết nó có vóc dáng gì, thuộc loại gì, và nó tận dụng những điều kiện đó. Nó chưa bao giờ tỏ ra ý muốn trở thành một con Becgie, nó chỉ làm tốt nhất với những gì nó có. Bạn hiểu ý tôi chứ?

Trở lại bộ phim, Ben sau một thời gian đã chấp nhận. Anh đi làm, vui vẻ và yêu đời. Anh thay đổi những điều kiện sống không còn phù hợp để tiết kiệm hơn, chờ một ngày đủ sức trở lại thương trường. Chúng ta cũng học như Ben, chấp nhận mình với những điều kiện của mình, và thôi hỏi những câu ngớ ngẩn để tránh tự mình làm đau mình trong những ngày Sài Gòn nóng nẩy quá mức như thế kia.

Thật ra phận người ngọt ngạt hay không, còn là do chúng ta có biết bằng lòng với thực tại của mình hay không. Lúc tôi mới đi làm, được một thời gian tôi tự hỏi: "Hay là mình ra mua một cái bóp LV nhỉ?". Có người bạn bảo đó là đồ xịn, xài nhiều năm giữ kĩ cũng còn tốt cộng lại chia ra vẫn lời hơn mua đồ không tốt. Nhưng lại có người bảo tôi một câu nhớ hoài: đừng làm những gì vượt ngoài tầm của mình.

Nếu thu nhập của tôi đủ để trang trải cho những xa xỉ phẩm đó, thì

hãy chạy theo. Còn nếu không, thì đừng tự đưa mình vào những thế bí. Nhiều người đã lỡ tỏ ra sang trọng, sợ người ta nói mình này nọ nên rốt cuộc lại bị cái vật chất lôi theo, hút dần sinh lực, cứ phải cố gắng đuổi theo hình ảnh đó. Rồi hụt chân, bị lợi dụng, bị vật chất kéo lê và mất đi chính mình. Cho nên, nghèo hay không thì không phải là cái đáng để bị chê cười. Nhưng nghèo mà đua đòi thì buồn cười lắm, vừa cười vừa buồn đấy!

Mỗi cuộc đời có một kiểu vui khác nhau. Người ta đi chơi vòng quanh thế giới, còn tôi có khi đi xe máy ra Vũng Tàu đã hạnh phúc lắm rồi. Mà thật ra, chưa chắc cho tôi đi vòng quanh thế giới mà tôi ưng, vì tôi dễ nhớ nhà và hay bệnh. Cho nên, phận người sinh ra như thế nào, thì niềm vui sống trong đó mới là quan trọng.

"May rủi do trời không do ta
Mạng ta do ta không do trời".

Sau khi chúng ta chấp nhận những gì mình đang có, vẫn phải có thái độ tiếp tục phấn đấu và làm những gì mình muốn. Làm người không thể mãi nhìn xuống để thấy mình hơn người khác mà giậm chân tại chỗ. Bạn phải biết cách biến hóa dựa trên những gì bạn có, để bạn ngày một lung linh hơn trong đời và làm được nhiều điều có ích hơn.

Hôm nọ lúc còn ở Đà Lạt cùng những người bạn, buổi tối chúng tôi ngồi trên xe taxi dạo một vòng hồ Xuân Hương. Cái hồ rộng, nay đã ngập nước long lanh, không như những năm trước ghé thăm nó cạn queo. Anh lái taxi bảo, hôm nước cạn, người dân ra hồ vớt không biết bao nhiêu là cá, vì hàng chục năm qua những con cá đã lớn vô cùng. Chúng tôi cười! Ayda! Vậy cái hôm cạn nước đó, là "ngày tận

thế" của bọn cá trong hồ, như cái ngày mà ghi trong lịch của người Maya đó hả! Hôm đấy chúng nó bị chết sạch chứ còn gì!

Nói xong tôi bị giật mình. Có khi nào với một đấng linh thiêng nào đó, bọn người chúng mình cũng như cá trong cái hồ, nhỏ bé và không biết gì, cho đến cái ngày cạn nước...

Vì phận người, suy cho cùng vẫn ngang nhau trước pháp luật, trước tai ương, trước sự sống. Đúng không?

TAY TÌM TAY NÍU TAY

Hamlet Trương

Chương 11

Nhan sắc

Xem một bài báo của tác giả Khánh Linh trên báo Sinh Viên Việt Nam, tôi bật cười thích thú. Tác giả đặt tên bài viết của mình là "Vũ khí đến trước của Lọ Lem", trong đó đề cập chủ đề chính là sắc đẹp và đánh chính lần nữa về thứ vũ khí tối thượng này.

Tác giả nhắc chúng ta nhớ lại những câu chuyện cổ tích, từ truyện "Nàng Lọ Lem" cho đến truyện "Công chúa ngủ trong rừng". Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng Lọ Lem không sở hữu một nhan sắc đáng ghen tị? Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng công chúa ngủ trong rừng cũng không xinh đẹp?

Thì có lẽ kết cục của những câu chuyện đã không đẹp như mơ, hoàng tử này sẽ chẳng thiết tha tương tư chiếc giày rớt lại, và hoàng tử kia cũng không rảnh để ở lại hôn công chúa để đánh thức nàng. Như vậy, sắc đẹp gần như là thứ đầu tiên và duy nhất quyết định kết quả của những câu chuyện này.

Không chỉ dừng lại ở đó. Nàng Tây Thi vì sao có thể thành công trong nhiệm vụ mê hoặc của mình nếu nàng không đẹp? Hoặc trong "Trở về Eden", nhân vật nữ chính của chúng ta sẽ trả thù ra sao nếu nàng không có lại gương mặt xinh đẹp?

Hóa ra nhan sắc luôn có một vị trí nhất định trong đời sống. Từ xa xưa phụ nữ đã biết dùng phấn hồng để làm đôi má đỏ ửng (về sau khoa học chứng minh đó là một cách gia tăng sự hấp dẫn của phụ nữ với người khác giới). Chỉ là con người quen với việc ca ngợi những phẩm chất bên trong để tự thấy mình cao cả, chứ chẳng ai không ngầm công nhận thứ vũ khí tối thượng này. Nhưng ngày nào chúng ta còn xem nhẹ cái đẹp, thì ngày đó nó càng chi phối âm thầm những quyết định của cuộc sống chúng ta.

Rất ít ai sinh ra đã đẹp lộng lẫy, không hiếm người chấp nhận đánh đổi nhiều thứ để trở nên đẹp hơn. Vì thế nhan sắc là thứ gắn liền với sự tự tin của một con người, khi yên tâm về nhan sắc của mình, họ có thể chinh phục được những gì họ muốn trong cuộc đời này. Nghĩa là làm đẹp, cũng cần được xem là một "năng lực", chứ không chỉ là thứ xa xỉ bề ngoài.

Nói đến đây, có lẽ bạn và tôi đã cùng nhau công nhận vị trí của sắc đẹp. Giờ chúng ta sẽ bàn đến một khía cạnh khác. Phải đẹp theo kiểu nào?

Mấy hôm nay ông bạn của tôi cứ than thở, rằng người đẹp tuyệt trần mà anh چرا cắm sau khi đã nhận lời yêu của anh thì anh mới phát hiện ra nàng chẳng như anh nghĩ. Nàng không thể sẻ chia với anh những điều anh suy nghĩ, nàng không thấy hài hước trước những chuyện cười mà lũ bạn từng ôm bụng khen anh duyên dáng, nàng làm khó anh bởi câu "sao cũng được anh!" lúc anh muốn đi ăn hay đi chơi đâu đó. Và, tình yêu đó tôi thấy đã đến ngày ra đi về miền... cực lạc!

Đối với nhiều người, có một người yêu đẹp như vậy là đủ. Nhưng

đối với một số người khác, đẹp cần, nhưng không đủ.

Tôi nhớ hoài có hôm tôi hỏi chị tôi tại sao diễn viên Quách Ái Minh của Hong Kong đoạt giải hoa hậu, trong khi cô ấy nhìn chung không đẹp bằng những thí sinh khác cùng năm thi. Chị tôi cười rồi trả lời: Quách Ái Minh có trình độ thạc sĩ được đào tạo tại Mỹ, và năm 1991 đó thắng giải vì trả lời xuất sắc câu hỏi vấn đáp của ban giám khảo. Lúc này tôi mới hiểu, một người đẹp đó là may mắn, nhưng nếu giá trị bên trong của họ không tương xứng với vẻ bên ngoài, họ sẽ dễ thiệt thòi hoặc thậm chí bị xem thường ở một số phương diện khác. Còn một người đã đẹp mà còn giỏi, thì nhan sắc đó là thứ vũ khí tối thượng, mở rộng cực đại những con đường mà họ muốn bước. Vì vậy, ai đã giỏi thì phải cố làm đẹp, còn ai đã đẹp, thì phải học để giỏi.

Một buổi sáng khi tôi xem trang home của Facebook, nhiều người bạn upload những tấm hình thật đẹp để nhận nhiều cái "like". Rồi mỗi ngày họ đều làm vậy, trong một khoảng thời gian dài chỉ đứng một góc mặt và kiểu chụp ảnh "ảo diệu" đó. Một hôm tôi bực quá, nên tôi nhấn nút remove họ ra khỏi friendlist. Dĩ nhiên Facebook cá nhân nên làm gì trên đó là chuyện của mỗi người, nhưng tôi không muốn trên mạng lưới xã hội dù là ảo của tôi lại có những update kiểu như vậy mãi. Tôi thích dành thời gian để xem những status hay, những suy nghĩ sáng tạo và hài hước của những người bạn trên Facebook, tôi dị ứng với sự hời hợt. Một cái đẹp, nếu chỉ đúng là như vậy trong một quãng thời gian dài, thì nó sẽ bớt đẹp đi mỗi ngày. Tương tự, một người đẹp, nếu không biết cách làm cho mình trở nên giá trị thì cũng sẽ dẫn đến sự nhàm chán cho người bên cạnh hoặc dễ bị thay thế bởi một cái đẹp khác tân thời và ưu việt hơn. Cũng như một người chị của tôi từng bỏ ra mấy ngàn đô để

mua một cái giỏ xách hàng hiệu, sau một thời gian dù nó còn rất tốt nhưng chị không xài nữa vì lí do nhãn hàng đã ra mắt dòng sản phẩm mới nên cái giỏ của chị đã lỗi thời.

Tôi cũng thích đẹp, và tôi muốn mình tươi tắn như là một cách để tôi tự chăm sóc mình và trân trọng mình. Nhưng bên cạnh việc làm đẹp cho ngoại hình, chúng ta cũng còn phải làm đẹp cho tâm hồn vì đó muôn đời vẫn là thứ cuối cùng người khác dùng để đánh giá về ta. Thời thế bây giờ hiện đại không có nghĩa là câu nói "cái nét đánh chết cái đẹp" của ông bà ta bị mất đi hoàn toàn ý nghĩa. Những diễn viên đẹp, sẽ sớm bị lãng quên nếu không có một vai nào để đời. Chưa ao trao giải thưởng cho một bộ phim mà chỉ dựa vào nét đẹp của diễn viên và cũng chưa có ca khúc nào thành "hit" chỉ vì ca sĩ quá đẹp.

Nhan sắc là một vĩ khí tuyệt vời, nhưng đừng để nó trở thành thứ duy nhất mà bạn có trong cuộc sống này!